

свой-тъ пороцы; истинна-та добродѣтель и по свое-то свойство има въ себѣ много силъ, коя-то укрѣпява немощны-тъ, подбужда лѣнны-тъ и привлича къмъ себѣ уваженіе даже отъ самы-тъ хора. А клевети-тъ и злословія-та на развращенны-тъ лесно исчезувать, чтомъ человекъ-тъ узнайтъ самъ-тъ добродѣтель въ дѣло. Върху това и Апостоль-тъ убѣждана: *возлюбленіи, молю (васъ) яко пришельцевъ и и странниковъ огрѣбати се отъ плотскихъ похотей, яже воюютъ на душю: житіе ваше имуще добро во языцехъ, да о немъ же клеветуютъ васъ, аки злодѣевъ, отъ добрыхъ дѣлъ видѣше прославятъ Бога въ день посѣщенія. Яко тако есть воля Божія, благотворищымъ обуздавати безумныхъ человекъ невѣжество* (Петр. 2. 11, 12 и 15).

Веяко наше наставленіе и убѣжденіе къмъ добродѣтель-тъ лишава се отъ своя успѣхъ, ако го ные неподкрѣпимъ и съ примѣръ. Затова кой-то се отличавать прѣдъ други-тъ съ знаніе и други преимуществва дѣлжи еж да помнятъ и думы-тъ на Спасителя: *Тако да просвѣтителъ свѣтъ вашъ прѣдъ человекъ, яко да видятъ ваша добродѣля дѣла и прославятъ Отца вашего иже на небесехъ* (Мат. 5. 16). Преимуществвенно мже-тъ, кои-то знимаваъ значителны дѣлжности, дѣлжи еж да противодѣйствувать на тыя пороцы и злоупотрѣбленія, отъ кои-то потокъ тѣ особенно се увеличава. Нити подсмѣянія-та и нити преслѣдванія-та еж дѣлжи да ны задържатъ въ исполненіе-то на закона Божій; безъ да глѣдамы на ничто ные смы дѣлжи да подавамы добръ примѣръ и да исповѣдамы заедно съ мжественнаго Маттаѳіа: *аще и вси языци въ дому царствія царя слушаютъ его, еже отступити комужедо отъ служенія Отца своихъ и соизволиша въ заповѣдехъ его, но азъ, и слово мое и братія моя повишемся закону отца нашихъ* (1 Макк. 2. 19, 20). Чясти-тъ примѣри макаръ и чрѣзъ одного человекъ, исполненъ съ Божественъ Духъ, исправяли еж цѣлж странж. И тука не трѣбъ да разумѣвамы, че и ные смы дѣлжи да се отличимъ въ какво да было е-динъ-пжть, а цѣлый ни животъ трѣбъ да бжде за други-тъ оглѣдало; тоя, кой-то въ единъ примѣръ се показва добръ, а въ други има открыты недостаткы, чрѣзъ кои-то може повече да повреди, неже да принесе полж; зачото слаби-тъ и немощны-тъ часто считать зануждно да подражавать и на недостаткы-тъ, кои-то находятъ въ оныя мжжи, кои-то еж се прославили, а злонравны-тъ считать за истиннж добродѣлель лицемѣрие-то.

Нъ като подавамы на други-тъ примѣръ на добръ и честенъ животъ, ные смы дѣлжи да се отчуждавамы отъ фарисейско-то тщеславіе. *Да просвѣтителъ нашъ свѣтъ прѣдъ человекъ* така, да бы глѣдали ти добры-тъ наши дѣла, нъ не за да прославляваъ насъ, а — Отца, иже есть на небесехъ. Затова исполненіе-то на обязанность-тъ да подавамы добръ примѣръ дѣлжи смы да се отчуждавамы отъ тыя пороцы, въ кои-то се обличавать фарисей-тъ (Мат. 6. 2. . . .).

§ 311. *Грѣхове-тъ противъ обязанность-тъ, относимы къмъ душж-тъ на ближни-тъ:*

а) Лъжа-та.

Лъжа става тогава, когато нѣкой говори какво да было противъ